

ВЕСТИ СЛАВЈАНСКЕ

ВЕСТИ СЛАВЈАНСКЕ
БРОЈ 1
НОВЕМБАР 2007.
slavjan@yubc.net

www.slavjan.org.yu

УДРУЖЕЊЕ СРПСКОГ СЛАВЈАНСКОГ САБОРЈА

ПРОГЛАС

Свако ко је славјанског духа и крви, као и они који то нису, а желе градити свет на ступовима правих вредности и дугорочне добробити, нека нам приђе и сабере се у Славјанском Саборју!

Повезати разбијене славјанске народе у свим важним областима живљења као што су вера, култура, уметност, наука, привреда, спорт и многе друге је наша суштинска тежња.

Побуда која нас је водила ка овој замисли није само остварење опште добробити за Славјане, већ и добробити за све остале народе. Данашња слика света је, благо речено, чемерна и тужна, штавише страхотрепетна, толико да је доведена у питање његова будућност. У последњих шест векова једна скупина народа, коју данас зовемо западни свет, била је на кормилу цивилизације. Учинак њиховог управљања светом је очигледно срозавање правих вредности, то јест духовности и свести човека, као и уништење Богом нам дате планете Земље, разузданом и похлепом створеном технологијом, чији је једини смисао остварити материјалну корист без икаква обзира и насилно владати другим народима.

Дошао је час да вођство преузме нека друга скупина народа и избави цивилизацију од јасно видљиве могућности за пропаст. Сматрамо да су то славјански народи, посебно Руси као највеће славјанско племе, па и ми Срби, као и остали славјански народи, при том не потцењујући улогу оних народа који нису славјанског рода, а нису имали прилике да буду на челу изградње света.

Гледано са ужег становишта сматрамо да је, поред реченог, за нас Србе једини излаз из овог беспомоћног и срамног стања повезивање са осталим славјанским народима, посебно руским.

Удружење Српског Славјанског Саборја је неполитичко и непрофитабилно удружење. Улазак у чланство удружења подразумева искрену преданост горе поменутих циљевима и деловањима, а све по начелу добровољности и лично одређених могућности.

У Београду, 05. јун 2005. год.

Драјан Ђинђић Сјанковић
Вожд Српској Славјанској Саборја

„Оном мером каквом меримо Бога, наше претке и браћу, тако ће нам бити и одмерено.“ рече наш драги владика Николај Владимировић и записа 1944. док је боравио у фашистичким тамницама логора Дахау. Нажалост, нашем српском народу је у овом часу одмерено тако да се бори ништа мање но за свој опстанак, своје национално биће, земљу и слободу. Управо ова борба нас је покренула да се саберемо и да поштујемо и чувамо оно што последњих деценија нисмо довољно – веру у Бога, исконску силу наших предака као и нашу славјанску браћу.

Тако смо лета Господњег 2005. на Лазареву суботу одржали први званични састанак Удружења Српског Славјанског Саборја у оснивачком саставу војда Драгана Ђинђића Станковића, секретара Зорана Јагодића и врховних саборника др Милана Стаменића, Небојше Митровића, Душана Карацића, Велибора Милетића, Горана Стојановића, Александра Прибићевића, Миодрага Митровића, Љиљане Јагодић и Јадранке Митровић.

Друштво је убрзо почело да се шири, а након непуне две године и у међународном смислу. Наиме, на Светог Саву, лета Господњег 2007. године, основано је у Москви Руско Славјанско Саборје чиме је омогућено стварање међународног удружења Великог Славјанског Саборја.

Недуго иза тога, појавила су се родољубива удружења из других славјанских земаља која желе да уђу и саберу се у Великом Славјанском Саборју као што је то случај са Удружењем „Единство“ из Пловдива у Бугарској и другим удружењима из Украјине, Пољске, Белорусије...

СЛАВЈАНСКО САБОРЈЕ

РЕШЕЊЕ О СТУПАЊУ У САВЕЗ

У складу са циљевима Удружења Српског Славјанског Саборја Вожд Драган Ђинђић Станковић и Врховни саборник Миодраг Митровић донели су одлуку о ступању у савез са Удружењем Руског Славјанског Саборја које је основано лета Господњег 2007. на Светог Саву 25. јануара (по Руском Црквеном календару). Са стране Руског Удружења одлуку о ступању у савез донели су његови оснивачи Александар Александрович Кравченко и Василиј Александрович Ансимов.

Горе наведено је омогућено статутом Удружења као и одлуком које је донело Врховно Саборје и шире чланство Удружења дана 01.12.2006. године.

Створени савез подразумева дугорочну сарадњу његових чланица у свим видовима деловања а по начелима која су одређена циљевима односно Статутима оба Удружења. Међусобни односи чланица овог савеза одређени су и чланом четири (4) Статута Српског Славјанског Саборја који подразумева задржавање права на самосталност у одлучивању и раду једне и друге стране, што је садржано и у Статуту Руског Славјанског Саборја.

У Москви,

02.02.2007

Потписници Удружења о савезу:

Александар Александрович Кравченко Вожд Драган Ђинђић Станковић
Василиј Александрович Ансимов Миодраг Митровић

РЕШЕНИЕ О ВСТУПЛЕНИИ В СОЮЗ

В соответствии с целями Содружества Сербского Славянского Соборья Вождь Драган Джимджич Станкович и Верховный Соборник Миодраг Митрович приняли решение о вступлении в союз с Содружеством Русского Славянского Соборья, которое было создано в лето Господне 2007 в день памяти Святого Саввы Сербского 25 января (по русскому церковному календарю). Со стороны Русского Содружества решение о вступлении в союз приняли его основатели Александр Александрович Кравченко и Василий Александрович Ансимов.

Данное решение соответствует Уставам обоих Содружеств и решениям, которые были приняты Верховным Соборьем 01.12.2006 г. Созданный Союз подразумевает долгосрочное сотрудничество его участников во всех видах деятельности на основании целей, определенных уставами обоих Содружеств. Отношения участников этого Союза регулируются статьей 4 Устава Сербского Славянского Соборья, которое подразумевает право на самостоятельность в принятии решений и деятельности обоих сторон, что также содержится и в Уставе Русского Славянского Соборья.

В Москве,

02.02.2007

Александр Александрович Кравченко Вождь Драган Джимджич Станкович
Василий Александрович Ансимов Миодраг Митровић

Факсимил документа о ступању у савез
Удружења Српског и Руског Славјанског Саборја

Др проф. **ЈЕЛЕНА ГУСКОВА**, историчар, инострани члан и представник руске науке у САНУ. Почасни члан Удружења Српског Славјанског Сабора.

РУСИЈА СЕ БРАНИ НА КОСМЕТУ

– Сребреница се мора истражити, све је то под великим знаком питања. Већ сада постоји неколико верзија тих догађаја. Као историчар знам да не може да се говори о 1995. години и неком наводном геноциду, а да се ништа не каже о догађајима који су томе претходили. Треба истражити шта се тамо десило од 1992. па надаље. Потребно је имати увид у документа међународних организација, батаљона који су били на подручју Сребренице... Треба видети шта се дешавало са муслиманским батаљонима који су се прегруписали унутар Сребренице... Има много манипулација о броју погинулих, чак и тај филм који је ваша телевизија пустила, а Карла дел Понте одбила да уврсти у списак доказа о Сребреници, и он је под знаком питања. Много тога мирише на монтажу и манипулацију. И Вуковар је питање којим бих се бавила, а нарочито питањем приватних затвора и мучилишта у Сарајеву у којима је настрадало око 10.000 Срба, о чему нико ништа не прича. Догађања у прошлој деценији на простору бивше СФРЈ захтевају много истраживања и мно-го више истине о њима...

• **Како објашњавате да се Ви као Русиња интересуете за та дешавања, а да се готово нико од српских историчара и истраживача тиме не бави?**

– Наш центар за изучавање савремених криза, у оквиру Руске академије наука, јединствен је у свету. Веома ми је жао што тако нешто немате у Србији, вама би то веома користило. Изучавајући вашу историју, нарочито после 1945. године, приметила сам да се ви веома мало и на неадекватан начин бавите сами собом. Више се бавите свима другима него што нешто радите у своју корист. Има људи који то код вас раде

вођени осећањем патриотизма, али они углавном нису стручњаци, па је већа штета него корист од тога. Шта је било са центром који је од 1991. године прикупљао документа о злочинима над Србима у Хрватској, а који је водио Војин Дабић? Не постоји. Где су документа о мучењима, протеривањима, страдањима Срба? Нека су погорела, чак и у манастиру Прохор Пчињски! О чему то говори? Није лепо да вам држим слово, али мени је такав немар према страдању сопственог народа незамислив. У Центру за изучавање савремене балканске кризе, чији сам ја руководилац у Москви, сакупили смо доста тога, а, по мом мишљењу, најбоље је да те документе који преко ноћи нестану или изгоре објавимо. За нас ту има много посла.

• **Нешто од тога сте већ објавили.**

– Објавили смо три тома документа о албанском фактору у југословенској кризи, од Призренске лиге до 2007. године. Ту се јасно види однос Срба и Албанаца, и хтења ових других, чак и у време наводно најбољег заједничког живота. Албанци су отворено спремали „велику Албанију”, са оружјем у рукама или без њега. То се веома лепо види кроз документа. Нико не чита та документа, сви гледају телевизије на којима се синхронизовано понавља „песмица” америчких амбасадора у Београду, да је Космет изгубио Милошевић због своје недемократске политике.

– Питање Косова и Метохије није питање Милошевића и његове власти, већ питање које сеже од краја 19. века. Албанци су се, без обзира које су религије, јединствено држали албанизма и својих циљева.[...]

• **У нашим медијима се доста спекулише ставом Русије о независности Косова и Метохије. Да ли је Путин једини заштитник Срба на Космету, или ће нас, као што неки тврде, Русија још једном издати зарад сопствених интереса и у трговању са Американцима?**

– Русија је за Запад изненада почела да се бави косметским питањем. Њена улога у томе је двострука. Ако косметско питање буде преседан и за друге, онда ће широм постсовјетског пространства самопроглашене територије добити независност. Могу то захтевати и неки делови Русије, рецимо на Кавказу, у Сибиру или Јакутија... Дакле, на косметском питању Русија прво брани руски национални интерес, а онда се наш однос према том проблему поклапа са националним питањем Срба. Друга је ствар што је за вашу политичку елиту био изненађујући такав став Русије. Они се већ дуже прилагођавају међународној ситуацији и тзв. заједници која агресивно отима Косово...

ПЛЕМЕНИТОСТ, ЧАСТ, ХЕРОИЗАМ Србија бранила православље и словенство

У приступној беседи као нови члан САНУ, др Јелена Гускова је, између осталог, истакла:

– Срби не треба да се стиде своје историје и својих поступака деведесетих година 20. века, јер сте једини народ на свету који се супротставио насиљу и безакоњу, покушају владања светом из истог центра, наметању своје воље и визији демократије других држава. Управо је Србија седамнаест година бранила границе православља и словенства, пружајући могућност успореном медведу, као што је Русија, да постане свестан своје ологе, задатка и могућности пружања отпора овим негативним појавама. Управо су се у годинама кризе испољиле све основне црте српског карактера – хуманост, племенитост, идеализам, бескомпромисност, високо разумевање части, врлина, храброст, хероизам, тежња ка слободи, солидарност, одговорност за друге, животна снага у условима сиромаштва и несрећа. Једина особина које Срби треба да се стиде је непостојање талента за пропаганду у своју корист, као ни талента за међународне интриге, за јединство које вам никако не полази за руком. Осим тога Срби могу и треба да буду прекорени за бригу о општим и туђим интересима на штету сопствених.

• **Промене у спољној политици Русије и за нас долазе прилично касно, постале су видљивије тек у последње време. Како се уклапа балканска политика у контекст кључних праваца руске спољне политике на почетку новог столећа?**

[...] Решење косовског питања биће показатељ „оздрављења” не само Русије већ и зрелости наше цивилизације и промена од једнополарног ка вишеполарном систему. Опет се, баш на Балкану, поставља фундамент новог уређења света.

• **Како је могуће то остварити када Србија има шизофрену политику по којој од Русије тражи заштиту Косова и Метохије, али се истовремено гура у НАТО и ЕУ?**

– То јесте ваш проблем, заправо проблем ваше политичке елите. Мислим да би они добро морали да размисле о својој оријентацији, да направе стратешки план развоја Србије не само за данас, сутра, већ и за 50 година. Нико код вас нема такав стратешки план, нема визије развоја, зато лелујате и попуштате под разним притисцима и уценама. Коначно, то није само питање елита него и народа.

Део објављеног интервјуа др проф. Јелене Гускове у дневним новинама „Правда”, 2007. г.

Текст преузет из новина „СТАГЪ“ Руској Славјанској Саборја

Ја јако волим Србију. То признање није пука формалност, то је унутрашња дубоко искрена радост помешана са болом и сузама; тако се воли само оно што се истински воли. Не могу да сталожено и без суза говорим о српској држави и српском народу, о српској земљи и српској геополитици. Скоро о свему могу да говорим сталожено и без суза, само о томе не. Ваш песник је писао: „Ја ћу дати живот, Отаџбину моја, знајући шта дајем и зашто га дајем...“. И ја то знам – продорно, суво као лица српских сељака, љуто као укус шљивовице, ватрено као поглед на српске њиве...

Сматрам да је средиште света у Србији. Тајно срце планете је негде код Вас: ви га чувате, схватате колико би коштало да га изгубите, крварите...

Геополитика је сувопарна наука, оперише с реалностима лишеним поезије. Али и с те стратешке тачке гледишта стојерност Србије, њена средишњост, њена јединственост међу народима Балкана избија са свом очигледношћу. Ко контролише Србију контролише Балкан, контролише огроман медитерански стратешки регион. То је геополитички аксиом за који Срби тако скупо плаћају у својој историји.

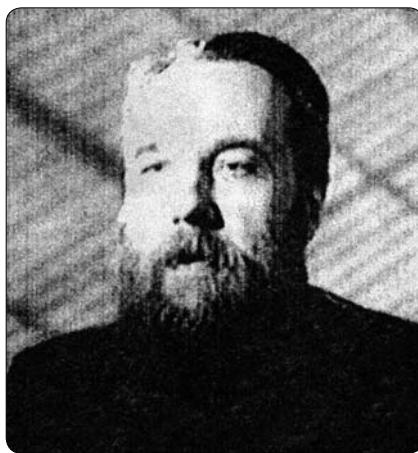
Русија је очарана Србијом. У нечему смо задивљујуће слични, подједнако бескрајни, разбарушени, обузети узвишеним стаменим кретањем у зачуђено национално неодређено нешто... Срби као и Руси пате од мистичног родољубља: вредност своје земље доживљавамо као драгоцену икону – не дај Боже да се делић одломи, како би се само жалосно унаказио небески лик. Наша земља је неприкосновена, света. И лаћамо се чврстих словенских вена да бисмо је отворену, не-

заштићену, покривену магловитом копреном раја, залили нашом врелом супстанцом битка.

Словени... Непрецизан појам. Руси и Срби нису просто Словени. Они су нешто више, много, много више... Поверена нам је тако велика истина која још није изашла на видело, још се није огласила, али нас изнутра мучи и прљи жарким, ватреним, крвавим огњем.

Никада и нигде нисам видео земљу лепшу од Свете Србије, нисам видео лепше стасите горде људе...

ЈА ЈАКО ВОЛИМ СРБИЈУ

Александар Дугин

Најдубље прожима осећање свог а другачијег, блиског до бола и самог по себи апсолутно драгоценог и вредног...

Чак и кад би се то косило с геополитичким интересима Русије, морали бисмо по сасвим другачијој трансцедентној логици подржавати Србе под било којим околностима. Политичари долазе и одлазе, али оне споне којима су Руси и Срби повезани начињене су надљудском, неземаљском руком.

Геополитика, сувопарна наука, не нарочито словенска, потребна нам је да бисмо имали поуздан објективан алат, да бисмо боље схватили толико нам страну логику атлантизма, да бисмо јасније увидели шта је то Евроазија, наша заједничка цивилизацијска матрица.

Ви сте се са атлантизмом суочили кроз натовске бомбе. Одолели сте, нисте се предали. Разорени градови, унакажена поља... То је била сурова лекција из геополитике. А ви, настрадали недужни људи, сачували сте част, нашу заједничку евроазијску част, по ко зна који пут.

То није била заблуда, нису биле грешке вашег руководства, није била историјска случајност. Нови светски поредак је Србију, као и Русију, отписао. За нас нема места у америкоцентричном свету. У плановима једнополарног осуђени смо на пропаст. Јасна и немилосрдна дијагноза. Ви сте већ слушали сирене, следећи смо ми. И нико у Русији није у заблуди у вези тога. Уништавајући Вас упозоравали су нас и друге који имају дрскости да иду својим сопственим историјским путем.

Ми ћемо увек бити са Вама, а Ви с нама. Може се роптати на власт у Русији због њене немоћи и безвољности, али погледајте: руски народ не може да се заузме ни за себе самог. Није он крив. Ми смо контузовани, али се и будимо. И пробудићемо се. Ви сте Срби наши живци и неиздрживо нас боли то што боли Вас. Организам је једна целина. [...]

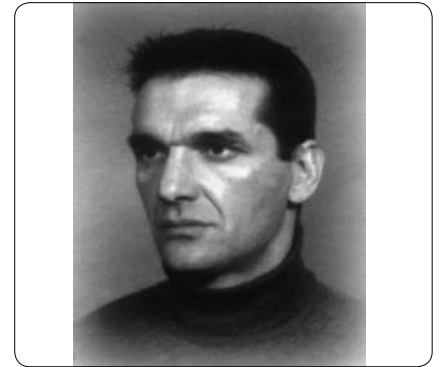
Аутор се клања великом српском народу.

*Александар Дуџин,
Москва, 22. фебруар, 2001. год.*

Председник Владимир Путин

ВОЖД ПУТИНУ

Вожд Драган Ђинђић Станковић

Господине председниче,

Обраћамо Вам се као председнику велике Руске државе, али још више као једном од највећих и најзаслужнијих синова Славјанског света. Одважили смо се на овај корак из велике наклоности према Вама, али искрено речено још више због страдања које је снашло наше Славјанско племе Србе. Односно како је то добро закључила наша велика пријатељица и почасна чланица удружења др проф. Јелена Гускова: „Српски народ се у овом часу налази на коленима“.

Они који су заслужни за такво наше стање (поред нас самих), као и тешко стање читавог човечанства, желе да затру све праве људске вредности и то оне које не могу бити временски обележене јер су увек вредности, а од којих је саздано управо наше славјанско биће. Јасно је и њима, а и нама да у тежњи да изопаче људски род морају прво уништити, или макар дубоко преобразити наш Славјански свет. Управо тако, да преобразе, односно затрују га демонкратијом која је све а најмање слободарство, материјализмом којем није циљ добробит човечанства већ његово

уништење и сличним сотонским доктринама као што су „кока-кола и крек“ култура.

Као што Ви добро знате, кроз историју су раздвајали наша Славјанска племена вером, ситним политичким интересима и задовољењем појединачне користи без икаквог родољубивог, те и људског обзира, тражећи притом болесне и слабе јединке у нашим народима и вешто их користећи за такву нагану. Они јако добро знају где је средиште Славјанства, то јест ко чува у својим недрима светлост – бакљу чисте силе Славјанских прадедова. Несумљиво је то велики Руски народ. Више пута су се у историји дрзнули да крену на тај свети пламен Славјанског светла, али су наишли на славјанску праћку (рагатку). Наиме, загазивши дубоко у мајчицу Русију и тако продревши у срце Славјанског света, затезали су поменуто праћку будући добро познату Славјанску правдољубивост и храброст, која их је потом одбацивала далеко ван граница, збуњене и посрамљене. Тако су прошли монголски кољачи, војска шведских краљева, немачки тешки коњаници, Наполеонова западноевропска армада, Хитлерова

фашистичка убилачка машина, као и ови скорашњи који се још увек надају у остварење свог злотворског дела.

Али као што је говорио Александар Невски: „Бог није са силом него са правдом“, тако и они никада неће бацити на колена највеће Славјанско племе, то јест Руски народ. Нови начин повређивања Руског народа јесте тај да газе и кидају малобројне и слабије, а данас најжалост и са мање националне свести Славјанске народе. Међу њима им је посебно значајно Српско племе као Славјански православни народ, у сваком смислу најближи Руском. И баш тако, као Вашу заблуделу сестрицу, можда предалеко отишлу на југ, Србију покушавају свим средствима да униште, ослушкујући при том колики је Ваш правдољубиви бес и спремност да заштитите своју Славјанску браћу.

Руски народ ће опстати и без Српског народа, али ако дозволи да он буде затрт и уништен, неће се моћи осећати чисте савести пред највећом силом, а то је исконска сила предака. Дакле Ви нас можете заборавити и даље опстати, па макар и са великом тужном мрљом на савести, али ми Вас не смео за-

боравити јер сте нам, поред нас самих, једина нада.

Наши данашњи политичари који су, као што је свима знано, бедни поданици западне сотонерије, раде свим силама на томе да оделе Српски народ од Руског. Ми, чланови Удружења Српског Славјанског Саборја, Вас молимо да не поистовећујете тежње неколицине издајника са читавим Српским народом.

Наше удружење је младо, али окупљено око старе и велике замисли, добробитне за Славјанске народе и читав људски род, а то је да се Славјанска племена окупе, саберу у одбрани својих вредно-

сти, а самим тиме и највећих људских тековина и тако заштите себе и све друге народе од бездушја оног дела света који се предао ђаволском материјализму без икаквих духовних, тј. људских мера. Свесни смо да је без Вашег општег учешћа немогуће остварити ову замисао и због тога вас умољавамо да нам помогнете у борби за будућност Славјанске деце а отуда и Српске као невиних припадника велике и богоугодне Славјанске породице.

Без западњачког околишања очекујемо, па још више молимо да дате у задатак одређеним људима из Руске државе да нас приме, како бисмо јасније и детаљније

представили нашу борбу и тежње, затим размотрили могућности за улогу данашње Руске државе у томе.

Са жељом да вам јасније представимо наше Удружење, уз ово писмо шаљемо Вам и Проглас на оба наша Славјанска наречја.

Унапред захвални и са великим Славјанским поздравом нашој североисточној браћи од војда Удружења Драгана Ђинђића Станковића, чланова Врховног саборја и свих чланова Удружења.

У Београду, 15. 8. 2006.

ИНТЕРНЕТ — ОРУЖЈЕ У НАШИМ РУКАМА

„А ви стіе избрани род, царско свешћенство, свейи народ, народ добийка, да објавиіте добродейіли Оної који вас дозва из ііаме к чудном виделу свом“.

Прва саб. посл. (Петрова), глава 2, 9

21. век... светлост свећа давно је заменила светлост неонских светала а голубове писмоноше електронска пошта и смс. Још се некако Гутенбергова машина држи у борби са временом и технологијом, али зна се исход борбе и победник: Интернет. Масовни медиј који се појавио изненада и, нажалост, на таласу плиме информација који је подигао, највише се нашло оног што буди најгоре у људима и осликава најниже моралне и духовне вредности: порнографија, секте, сатанизам, коцка... Али иако Интернет није ни лош ни добар сам по себи, као што то није ни једна технологија коју је Господ дао човеку на корист, већ начин на који се користи, идеалан је за мисионарске сврхе, а то је управо прави алат за наш циљ – Свеславјанско сабрање. То је срећом и наше удружење увидело и на адреси www.slavjan.org.yu постављена је презентација удружења са Прогласом,

а ускоро ће бити и знатно више информација. Циљ је не само да се чланови обавесте о активностима удружења, већ су могућности такве да се и путник намерник, неко ко само сврати да види чиме се ми то бавимо, заинтересује, и да му се пробуди славјански дух који сви имамо у себи, али га је на жалост наш немар и вишедеценијска владавина секуларизма пригушила на стање жара који тиња.

Модеран сајт какав ће и бити slavjan.org.yu, не само да ће бити наш излог, већ може допринети и бољој интерној организацији удружења, централизовано обавештавање чланова о активностима, лака и брза комуникација самих чланова путем електронске поште или ћаскања, архива аудио, фото и видео записа активности удружења као и електронски облици докумената који прате рад су само неки од садржаја које планирамо да поставимо у будућности. Имамо доста узора на које да се угледамо, а ту наравно предњаче наша предусетљива браћа Руси. Има ли бољег примера од www.srpska.ru, или www.pravoslavno-hriscanstvo.com са којим лично имам искуства. Сајт се, иначе, труди да направи васељенски каталог Православља, тачније свих Интернет

сајтова који искључиво презентују Православну веру, а иза сајта стоји мала група свештеника. Када сам покренуо сајт www.svetoslovije.org са намером да се прикључим Православном јату сајтова који шире Божију реч Спасења, а тренутно емитује радио програм Гласа Цркве који се не чује само у Београду после одлуке РРА, горе поменути сајт је на молбу за уврштавање у каталог одговорио позитивно у року од неколико сати, што је вредно дивљења ако узмемо у обзир комплексност пројекта и обим захтева које обрађују сваки дан. Непотребно је рећи да се сав њихов труд заснива на доброј вољи и ван је сваких новчаних токова, као и наше удружење.

Као и пре, када је Славјанство и Православље у питању, две карике које никада не могу истински бити одвојене, браћа Руси предњаче у вољи и борби за узвишени циљ – сабрање наших народа у Славјанству и Православљу.

На нама је да на најбољи начин искористимо технологију којом располажемо и да им се у тој борби прикључимо.

Вељко Пејировић
27.10.2007.

СРБИ – И РИШЋАНИ И КРШЋАНИ И МУСЛИМАНИ

Кроз историју – други о нама...

Александар Фјодорович Гиљфердини (1831–1872), руски историчар, филолоџ и фолклорист, славјанофилски идеолоџ, био је руски конзул у Босни и Херцеговини (1857–1858). Пројштовао је Босну, Херцеговину и Сјару Србију и остварио њихово, вредно историјско сведочанство о времену и друштву у којем је боравио.

„Примивши ислам, припадници српског племена уврстили су се у редове стране завојевачке нације. Примивши католицизам они су потпуно изгубили народност. Овдје нећу говорити о првима. Покушаћу да окарактеришем ове посљедње у поређењу са православнима. Православни Србин, ма гдје он живео – у Босни, Херцеговини, Далмацији, Угарској, Кнежевини Србији – има, сем цркве, једну велику домовину, српску земљу, истина подељену између многих господара, али она постоји идеално, као земља једног православног српског народа. Он има своје усмено предање, традицију: зна за српског светитеља Саву, за српског цара Душана, за српског мученика Лазара, за јунака Краљевића Марка. Његов садашњи живот почива на народним темељима и проткан је пређашњим историјским животом нације. Србин католик одбацује све српско као православно. Он не познаје српске домовине, ни српске прошлости. Он зна само за уску, регионалну домовину: назива се Босанцем, Херцеговцем, Далматинцем, Славонцем, према покрајинама гдје се родио. Свој језик не назива српским, него босанским, далматинским, славонским и сл. Кад уопштава појам језика, који је у ствари један те исти у Босни, Далмацији и Славонији, назива га 'нашким' језиком. Он овако пита стран-

ца: 'Умјете ли ви нашки?' Али шта значи нашки језик, он не зна. Он не зна име тога језика, јер ни сам нема заједничке домовине нити заједничког народног имена. Сем уже покрајине, за њега постоји само једна отаџбина – римокатоличка црква. Зато Србин католик назива себе *кршћанином* исто онако као што православлац назива *ришћанином*. Оба ова израза означавају, у ствари, једну те исту ријеч *хришћанин*, само различито изговорену.

Отац и син, Србија 19. век

Србина католика повезује с овом интернационалном домовином свештенство – хијерархија, која, према организацији западне цркве има на вјернике много већи утицај него што је то случај у православној цркви. [...]

Ислам је значајна појава у Босни и заслужује нашу пажњу. Само у двије земље на свијету, у Албанији и у Босни (са Херцеговином), наилазимо на појаву да Европејци исповедају ислам. Али је између Албаније и Босне, у овим релацијама, разлика огромна. За Албанца индиферентног према вјери, ислам је само спољашња форма коју је он прихватио да би угодио властима. Албанац муслиман је прије

свега Албанац, а ислам је за њега ствар другостепене важности. Али Словен Босанац – примивши првобитно ислам такође из материјалних побуда – толико је прожет духом своје нове религије да је она постала главном покретачком снагом његовог живота. Њој за љубав он се одрекао сваке везе са својом браћом по крви и примио народност с којом нема ништа заједничко: од Словена постао Турчин... Тако је ислам начињен од Босанаца можда веће фанатике него што су некада били Арабљани и Турци. Осим овог утицаја ислама на карактер Словена, можда су и други мотиви имали удјела на уобличавање силовитог фанатизма код Босанаца муслимана. Овдје управо мислим на дух ренегатства. Ренегат постаје нехотице фанатиком своје нове религије само да би пред самим собом оправдао своје отпадништво. [...]

Бегови, с којима су се бивше спахије, изгубивши своје специјалне приходе и обавезе, опет посве сјединили, сами себе сматрају потомцима старих хришћанских племића босанских. У њиховим устима српска ријеч звучи необично чисто и елегантно. [...]

У хану сједио некакав гуслар, римокатолик, и пред групом слушалаца пјевао уз гусле о Краљевићу Марку и у пјесми га опјевао као латинског (римокатоличког) јунака. Један муслиман, сједећи ту, дуго је слушао и најпослије, не мавши издржати, скочи, истрже гусле из гусларевих руку и, замахнувши на њега, рече: 'Шути, болан! Четири стотине година турчимо Марка и не можемо да га потурчимо, а ти хоћеш да га за један дан полатиниш.'“

Александар Ф. Гиљфердинг,
Путовање по Херцеговини, Босни и Сјарој Србији, Сарајево, 1972.

ХИМНА СРПСКОГ СЛАВЈАНСКОГ САБОРЈА

Славјани,
уздигнимо дух предака наших,
да титраји његови свемиром се шире
и Богу нас блиским вечно учине.

Душом славјанском,
широком и светлом
као што степа руска је,
осећамо род људски,
усхићење његово ал' и патњу оловну.
Те сањамо да у времену што кораке наше чека
човек човеку човек буде.

Будним оком
што слободу чува,
корацима што храбрим одјеком се чују,
саберимо моћ славјанску
и стрелу вере у висине одапнимо.

Славјани,
уздигнимо дух предака наших,
да титраји његови свемиром се шире
и Богу нас блиским вечно учине.

*Драган Ђинђић Станковић
Лета господњеј 27. 10. 2005. у Београду*

РУСКО СЛАВЈАНСКО САБОРЈЕ

РОССИЯ 113035, Г. МОСКВА. Черниговский пер. 9/13. Тел: (095) 330-09-60 доб. 207 / www.srpska.ru

Први број *ВЕСТИ СЛАВЈАНСКЕ* приредили и одштампали
Драган Ђинђић Станковић, Александар Прибићевић, Вељко Петровић, Миодраг Митровић и Душан Караџић